

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci navrhovatelky: **obec Kostice**, sídlem nám. Osvobození 445/14, Kostice, zastoupené Mgr. Pavlem Jurečkou, advokátem, sídlem Sadová 1688/1, Hodonín, proti odpůrci: **Jihomoravský kraj**, sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, zastoupeného JUDr. Petrem Fialou, advokátem, sídlem Helfertova 2040/13, Brno, **za účasti**: NET4GAS, s.r.o., sídlem Na Hřebenech II 1718/8, Praha 4, zastoupené Mgr. Vitem Stehlíkem, advokátem, sídlem Na Příkopě 854/14, Praha 1, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy Aktualizace č. 2 Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje vydaného usnesením Zastupitelstva Jihomoravského kraje č. 2836/20/Z33 ze dne 17. 9. 2020, o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2022, č. j. 65 A 9/2021 - 117,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Navrhovatelka **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odpůrci **se nepřiznávají** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznávají** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Navrhovatelka se u Krajského soudu v Brně domáhala zrušení opatření obecné povahy – Aktualizace č. 2 Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje, vydaného Zastupitelstvem Jihomoravského kraje dne 17. 9. 2020 usnesením č. 2836/20/Z33, účinného ode dne 31. 10. 2020.

[2] Aktualizace č. 2 byla provedena v návaznosti na návrh osoby zúčastněné na řízení jako oprávněného investora a týkala se úpravy vymezení koridoru TEP03 pro umístění vysokotlakého plynovodu „VTL plynovod KS Břeclav – Poštorná“.

[3] Krajský soud návrh zamítl.

[4] Krajský soud nepovažoval usnesení, kterým zastupitelstvo odpůrce rozhodlo o námitkách uplatněných proti aktualizaci ZÚR, ani usnesení, kterým vydalo aktualizaci ZÚR za neurčité. Soud zrekapituloval, že z výpisu usnesení z 33. zasedání Zastupitelstva Jihomoravského kraje konaného dne 17. 9. 2020 vyplývá, že podle bodu 2 zastupitelstvo odpůrce rozhodlo o námitkách uplatněných proti aktualizaci zásad územního rozvoje „*tak, jak je uvedeno v návrhu rozhodnutí o námitkách, který v souladu s § 42 odst. 4 ve spojení s § 39 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, připravil Krajský úřad Jihomoravského kraje a který je uveden v kapitole J) textové části odůvodnění přílohy zápisu.*“ Dle bodu 3 téhož výpisu usnesení zastupitelstvo odpůrce vydalo aktualizaci zásad územního rozvoje „*formou opatření obecné povahy podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle návrhu uvedeného v příloze zápisu.*“

[5] Ze spisové dokumentace je zřejmé, že jak návrh aktualizace zásad územního rozvoje, tak návrh rozhodnutí o námitkách, byly podkladem pro rozhodování zastupitelstva odpůrce (příloha č. 1 materiálu pro rozhodování zastupitelstva), přičemž po tomto rozhodnutí byly uvedeny jako přílohy předmětného zápisu ze zasedání zastupitelstva odpůrce. Z obou bodů usnesení zastupitelstva bylo dle soudu zcela zřejmé, co znamenají pojmy „*podle návrhu uvedeného v příloze zápisu*“ či „*podle návrhu rozhodnutí o námitkách (...), který je uveden v kapitole J) textové části odůvodnění přílohy zápisu*“.

[6] Soud neshledal důvodnou ani námitku porušení práv veřejnosti podávat připomínky v důsledku projednávání formou vzdáleného přístupu. Upozornil, že navrhovatelka své námitky zjevně uplatnila, hájí tedy práva jiných osob, nikoliv svoje. Nadto konstatoval, že právě tento způsob veřejného projednání s ohledem na epidemiologickou situaci umožnil participaci co největšímu počtu osob z řad veřejnosti. Veřejného projednání se tak mohli účastnit například i lidé v karanténě, případně ti lidé, kteří by se s ohledem na obavy o své zdraví projednání osobně neúčastnili. Lhůty pro seznámení se s návrhem a pro podávání námitek a připomínek (§ 39 odst. 1 a 2 stavebního zákona) byly dodrženy.

[7] K námitce rozporu aktualizace s § 40 stavebního zákona, neboť se bude jednat o nový liniový prvek v krajině, který bude indikovat nové případné střety s identifikovanými hodnotami území, soud uvedl, že navrhovatelka netvrdí, jak by v důsledku navrhovaného koridoru mělo dojít ke zhoršení dostupnosti území, zhoršení prostupnosti krajiny či její větší fragmentaci, což jsou identifikované hodnoty území dle Politiky územního rozvoje, s nimiž má navrhovaný koridor plynovodu vyvolat nové střety. Nadto poukázal na skutečnost, že navrhovaný koridor TEP03 je veden souběžně se stávajícím plynovodem. Napadená aktualizace se zabývala hledisky dle § 40 stavebního zákona a taktéž z vypořádání námitky

pokračování

navrhovatelky je zřejmé, v jakém rozsahu se o nový liniový prvek jedná a jaké případné střety tento prvek vyvolá s identifikovanými hodnotami území.

[8] Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce ohledně nepřezkoumatelnosti vypořádání námítky města Břeclav. Upozornil, že navrhovatelky se jí uváděné skutečnosti nijak netýkají, nadto je z textové části aktualizace (s. 69) seznatelné, jakým způsobem bylo námitce města Břeclav částečně vyhověno.

[9] Soud rovněž nesdílel přesvědčení navrhovatelky o nedostatečném vypořádání jí uplatněné námítky týkající se proporcionality zásahu do její samostatné působnosti a práva na samosprávu. Poukázal na strany 71 až 82, resp. konkrétně strany 76 a 77 textové části aktualizace, na nichž se odpůrce s uplatněnou námitkou navrhovatelky podrobně vypořádal.

[10] Samotné posouzení proporcionality přijatého návrhu shledal soud správným. Poukázal na skutečnost, že přijatá úprava vymezeného koridoru plynovodu se ve finále nachází dále od zastavěného území navrhovatelky než původní varianta. Snaha o minimalizaci dopadů změny vedení koridoru do území se promítá zejména v jeho souběžném vedení s již existujícím plynovodem. Prodloužení trasy koridoru až ke státním hranicím se již nijak neprojevuje v katastrálním území navrhovatelky. K územním rezervám na území navrhovatelky, jež mají být změnou dotčeny, soud odkázal na odůvodnění rozhodnutí o námitkách, v němž odpůrce vyložil, že úprava koridoru TEP03 neovlivní územní rezervy R5 a R6 nad rámec stávajících limitů a nedojde tak k zvětšení již existujících omezení.

[11] Krajský soud uzavřel, že pokud navrhovatelka argumentuje zájmem obyvatel žijících na jejím území, pomíjí skutečnost, že rovněž odpůrce sledoval zájem obyvatel žijících na území navrhovatelky, ale rovněž na území celého kraje. Nadto určitý pohled navrhovatelky na ideální využití svého území může kolidovat se zájmy nadmístního významu, které navrhovatelka není schopna zcela posoudit, neboť je to v rámci územního plánování úkolem odpůrce.

II. Kasační stížnost a vyjádření odpůrce

[12] Proti rozsudku krajského soudu podala navrhovatelka (stěžovatelka) kasační stížnost.

[13] Stěžovatelka namítá, že ze znění usnesení zastupitelstva nelze učinit závěr o tom, o jakém zápisu, ani o jakých přílohách zápisu se v usnesení hovoří a rozhodně nelze učinit závěr o tom, že je myšlen zápis z tohoto 33. zasedání zastupitelstva. V době hlasování zastupitelů takový zápis neexistoval a nebylo tedy možné o takovém dokumentu hlasovat. Pokud soud učinil závěr, že pojmem zápis a příloha zápisu je myšlen zápis a příloha zápisu z jednání zastupitelstva Jihomoravského kraje ze dne 17. 9. 2020, pak je takový závěr nesprávný, neboť jej nelze učinit pouze na základě možné shody textace listiny sloužící jako podklad pro jednání zastupitelstva a listiny přiložené k zápisu z jednání zastupitelstva vyhotovenému až po skončení tohoto jednání. Soud svůj závěr ani dostatečně neodůvodnil.

[14] Krajský soud dle stěžovatelky dále pochybil při hodnocení námítky týkající se projednání aktualizace ZÚR, neboť vůbec neřešil, zda byla dodržena zásada veřejnosti a ústnosti veřejného projednání aktualizace ZÚR dle § 172 odst. 3 a 4 správního řádu tím, že přímý přenos z veřejného projednání měl být přístupný na internetu a své příspěvky do diskuze bylo možné podávat prostřednictvím telefonického spojení. Veřejná vyhláška

týkající se konání veřejného projednání návrhu neobsahovala poučení o možnosti uplatnit u správního orgánu písemné připomínky nebo na veřejném projednání ústní připomínky. V oznámení i poučení se hovoří pouze o dotazech, či příspěvcích do diskuze a způsobu jejich podávání prostřednictvím telefonického hovoru. Stěžovatelka má však za to, že takovou formou nelze učinit podání podle správního řádu, k čemuž odkazuje na rozsudek ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 As 331/20116-32. Při veřejném projednání tak veřejnosti nebylo umožněno podávat připomínky.

[15] Stěžovatelka dále setrvává na své žalobní námitce, že odpůrce se nedostatečně vypořádal s námitkami podanými městem Břeclav. Rozhodnutí o námitkách naplňuje dle stěžovatelky formální znaky správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu), a to nejen ve vztahu k požadavkům na obsah odůvodnění, ale tím spíše ve vztahu k náležitostem výrokové části rozhodnutí. Jestliže rozhodnutí o námitkách obsahuje výrok, kterým se takovým námitkám vyhovuje částečně, mělo by s ohledem na požadavky kladené na náležitosti rozhodnutí stanovené právními předpisy, obsahovat výrok, kterým bude jednoznačně stanoveno, v jaké části se námitkám vyhovuje a dále výrok, že se námitky ve zbytku, v němž nebylo vyhověno, zamítají. Dle stěžovatelky přitom není podstatné, že námitky podala osoba odlišná od ní. Stěžovatelka nehájí práva jiných osob, nýbrž namítá nezákonnost postupu odpůrce.

[16] Krajský soud dle stěžovatelky zcela opominul posoudit námitku, že odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námitkách neodůvodnil svůj závěr o proporcionalitě zásahu do samostatné působnosti stěžovatelky. Soud se dle názoru stěžovatelky vypořádává ve svém rozhodnutí s otázkou přiměřenosti řešení samotné aktualizace zásad územního rozvoje a v tomto směru formuluje své závěry, nevypořádává se však s námitkou nedostatečného odůvodnění zamítnutí námitek stěžovatelky.

[17] Stěžovatelka dále namítá, že sám krajský soud připustil, že v části navrhovaného koridoru TEP03 se jedná o nový liniový prvek v krajině. Stěžovatelka přitom ve svých námitkách i návrhu na zrušení opatření obecné povahy brojila proti vzniku nového liniového prvku zejména právě v té části, kde žádný souběh není. V tomto směru měl soud zkoumat dodržení postupu dle § 40 stavebního zákona. Soud se tomu však vyhnul s poukazem na obecnost stěžovatelčiny argumentace.

[18] Stěžovatelčina výtku směřuje i proti způsobu posouzení proporcionality přijatého řešení provedeného krajským soudem. Soud ve svém rozhodnutí cituje některé pasáže napadeného opatření obecné povahy a rekapituluje obecné teze o hierarchii územně plánovací dokumentace, popř. bez dalších podrobností sděluje, že odpůrce sledoval zájem obyvatel žijících na území stěžovatelky, ale i na území celého kraje. Podle názoru stěžovatelky však soud neprovedl ono zvážení významu základního práva územního samosprávného celku na samosprávu na jedné straně a významu důvodů svědčících pro takový zásah na straně druhé; kdy zásah musí být přiměřený závažnosti takových důvodů. Výsledek poměrování těchto dvou skupin hodnot soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě nevyjádřil. Rovněž pak znovu opakuje nepřesnou myšlenku, že souběh tras koridorů se snaží zásah do území, a tedy práv stěžovatelky, minimalizovat.

[19] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[21] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nejasnosti označení dokumentů, o nichž zastupitelstvo odpůrce hlasovalo. Tuto námitku neshledal důvodnou. Označení dokumentů je dostatečně konkrétní a nezaměnitelné – dokumenty byly jasně označeny názvem Aktualizace č. 2 ZÚR JMK (pod tímž názvem bylo ostatně uvedené opatření obecné povahy uváděno po celou dobu řízení o něm), resp. námitky proti této aktualizaci. Za stěžejní Nejvyšší správní soud bez ohledu na textové označení dokumentů považuje skutečnost, že návrh aktualizace ZÚR i návrh rozhodnutí o námitkách, které byly zastupitelstvem schvalovány, byly podkladem pro hlasování zastupitelstva, jak plyne ze správního spisu, na což správně upozornil krajský soud. Nelze tedy mít žádnou pochybnost, o jakých dokumentech zastupitelé hlasovali, bez ohledu na textaci výpisu usnesení z 33. zasedání zastupitelstva, které odkazuje na svoji přílohu. Uvedenou námitku považuje Nejvyšší správní soud za čistě formální a nekonstruktivní.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se způsobu projednání aktualizace ZÚR. Krajský soud přesvědčivě vyložil, že forma veřejného projednání prostřednictvím vzdáleného připojení s dostupností přímého přenosu projednání na internetových stránkách včetně zapojení veřejnosti prostřednictvím bezplatného telefonního čísla byla s ohledem na tehdejší pandemickou situaci zcela vhodná a umožnila účast nejširšímu okruhu osob, oproti fyzickému veřejnému projednání na jednom místě. Veřejná vyhláška, která oznamuje zveřejnění návrhu a konání veřejného projednání návrhu v této formě popisuje možnost veřejnosti pokládat dotazy telefonicky.

[24] Namítá-li stěžovatelka, že veřejnost nemohla v průběhu veřejného projednání podávat připomínky, je nutno odkázat na speciální právní úpravu obsaženou ve stavebním zákoně oproti obecným pravidlům zakotveným v § 172 odst. 4 správního řádu. Dle § 39 odst. 2 stavebního zákona *dotčené obce, oprávněný investor a zástupce veřejnosti mohou podat námitky proti návrhu zásad územního rozvoje. Námitky s odůvodněním a vymezením dotčeného území lze uplatnit do 7 dnů ode dne veřejného projednání. Dotčené orgány a ministerstvo uplatní ve stejné lhůtě stanoviska k částem řešení, které byly od společného jednání (§ 37 odst. 2) změněny. Ve stejné lhůtě může každý uplatnit připomínky k návrhu a vyhodnocení.* Ustanovení § 22 odst. 3 stavebního zákona týkající se veřejného projednání stanoví, že *stanoviska, námitky a připomínky se uplatňují písemně.* Nejvyšší správní soud také ověřil, že veřejná vyhláška oznamující konání veřejného projednání obsahovala poučení o možnosti podání písemných námitek a připomínek do sedmi dnů od veřejného projednání u Krajského úřadu JMK. Ústní podávání připomínek v průběhu veřejného projednání tak v případě zásad územního rozvoje vylučuje přímo stavební zákon a veřejnost nebyla v tomto směru žádným způsobem zkrácena na svých právech. Sama stěžovatelka přitom svoji námitku uplatnila.

[25] Stěžovatelka dále trvá na své výtce směřující proti rozhodnutí o námitce města Břeclav. I pokud by soud připustil, že výrok rozhodnutí měl být formulován pečlivěji, nejednalo by se o vadu, která by způsobila obsahovou nezákonnost rozhodnutí, neboť z celého rozhodnutí o námitce je zcela zjevné, v jaké části bylo námitce částečně vyhověno. Nejvyšší správní soud přitom konstantně judikuje, že ke zrušení opatření obecné povahy je možno přistoupit pouze v případě takových procesních pochybení, která reálně mohla způsobit obsahovou nezákonnost opatření obecné povahy, nikoli taková, která na výslednou podobu opatření obecné povahy prokazatelně nemohla mít jakýkoli vliv (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, čj. 2 As 187/2017-264, č. 3903/2019 Sb. NSS, bod 39).

[26] Zejména je však nutno souhlasit s krajským soudem, že stěžovatelka ani v tomto případě nehájí svá práva. Ačkoliv v kasační stížnosti tvrdí, že namítá nezákonnost OOP, rozšířený senát ve výše uvedeném usnesení shrnul, že důvodem pro zrušení opatření obecné povahy zpravidla nejsou taková procesní pochybení správních orgánů, která ve výsledku nezbavila navrhovatele reálné participace v procesu vydání opatření obecné povahy, popř. omezila výkon práv pouze osob odlišných od navrhovatele. Stejně tak nemůže navrhovatel úspěšně v návrhu uplatnit takové obsahové nezákonnosti opatření obecné povahy, které se dotýkají pouze třetích osob, ale nikoli právní sféry navrhovatele. Je tomu tak proto, že účelem správního soudnictví je ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.), nikoli všeobecný dozor nad zákonností výkonu veřejné moci správními orgány.

[27] Stěžovatelka setrvává i na své námitce nedodržení postupu dle § 40 stavebního zákona. Plynovod, jehož trasa byla aktualizací upravena, bude částečně novým liniovým prvkem v krajině, a takto měl být posouzen. Nejvyšší správní soud konstatuje, že aktualizace ZÚR obsahuje v textové části odůvodnění část B – výsledek přezkoumání dle § 40 odst. 1 stavebního zákona – v němž je záměr posouzen z hlediska souladu s Politikou územního rozvoje ČR, s cíli a úkoly územního plánování dle § 18 stavebního zákona, i s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle těchto zvláštních předpisů. Krajský soud se uvedenou námitkou zabýval a poukázal na část odůvodnění, z něž vyplývá, jaké případné střety tento prvek vyvolá s identifikovanými hodnotami území, a jakým způsobem jsou tyto střety řešeny. Stěžovatelka přitom nepřiblížila, v čem konkrétně považuje vypořádání za nedostatečné či nesprávné, případně jaké střety v území nebyly zohledněny. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěrem krajského soudu ohledně obecnosti stěžovatelčiny argumentace. Z odůvodnění vyplývá, že nově navrhovaná trasa plynovodu respektuje republikovou prioritu umisťování technické infrastruktury v souběhu se stávající. Návrhem nedochází k narušení urbanistické struktury území či osídlení. Plynovod bude veden pod zemí, nebude tak zhoršena prostupnost krajiny pro volně žijící živočichy ani člověka. Námitku tak soud hodnotí jako nedůvodnou.

[28] Krajský soud se dle stěžovatelky opomněl zabývat její námitkou, že odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námitkách neodůvodnil svůj závěr o proporcionality zásahu do samostatné působnosti stěžovatelky. Toto tvrzení není pravdivé. Krajský soud se zabýval jak samotnou otázkou proporcionality přijatého řešení, kterou stěžovatelka sama o sobě zpochybňovala, tak také tím, zda se k této otázce odpůrce dostatečně vyjádřil (bez toho by ostatně k věcnému přezkumu nemohlo ani dojít). Soud odkázal na konkrétní strany odůvodnění rozhodnutí o stěžovatelčině námitce, v němž se odpůrce této problematice věnuje a odůvodnění považoval za dostatečné.

pokračování

[29] Stěžovatelka rozporuje i samotné posouzení proporcionality aktualizace ZÚR. Soud podle jejího názoru neprovedl skutečné zvážení zájmů na obou stranách. Ani s touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Krajský soud v tomto směru přezkoumal závěry odpůrce a shledal je zákonnými. Namítá-li stěžovatelka, že odpůrce ani soud nevzali dostatečně v úvahu její právo na samosprávu, pomíjí, že to je z hlediska územního plánování omezeno právě hierarchickou strukturou územně plánovací dokumentace, na kterou krajský soud odkazoval, a stěžovatelce přísluší regulovat své území pouze v otázkách místního významu. Ačkoliv nadřazenou územně plánovací dokumentací nesmí být toto její právo vyprázdněno (nesmí tedy dojít k situaci, kdy by krajská úroveň regulace prostřednictvím zásad územního rozvoje prakticky znemožnila obci rozhodovat v podrobnostech náležejících územnímu plánu o svém území), v projednávané věci k ničemu takovému nedošlo, ani to stěžovatelka ostatně netvrdí. Odpůrce vzal při novém trasování koridoru pro plynovod v úvahu, jaké plochy vymezené v územním plánu stěžovatelky jsou změnou koridoru TEP03 dotčeny a přesvědčivě u nich odůvodnil, že jejich využití je již omezeno stávajícími bezpečnostními pásmy kompresní stanice a stávajícími plynovody, a nedochází tak k relevantnímu zvětšení již existujících omezení. Odpůrce také vysvětlil, že bezpečnostní pásmo plynovodu umístování staveb nevylučuje, ale stanoví pro ně pravidla podle energetického zákona. Upozornil, že nová trasa plynovodu vede nezastavěným územím, kde lze umísťovat pouze vybrané stavby. Činnosti v tomto území nejsou zpravidla dotčeny (např. zemědělská činnost). Odpůrce provedl i samotné zvážení zájmů stěžovatelky proti zájmu na novém vymezení koridoru. Konstatoval, že se jedná o prioritu vymezenou v Politice územního rozvoje, plynovod je součástí přepravní soustavy plynu, a je zřizován ve veřejném zájmu. Měl proto za to, že pokud nějaký zásah do práv stěžovatelky nastane, bude přiměřený a v souladu s pravidly stanovenými judikaturou. Krajský soud výše uvedené úvahy aproboval a ztotožnil se s nimi. Stejně to činí Nejvyšší správní soud. Stěžovatelka sice obecně namítala zásah do svého práva na samosprávu, neuvedla však žádné konkrétní argumenty, kterými by výše uvedené odůvodnění vyvracela, ani nepoukázala na žádný aspekt nové regulace, který by její území nepřiměřeně zatěžoval a který by v dané věci nebyl zvážen.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Úspěšnému odpůrci Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti na základě setrvalé judikatury nepřiznal. Například z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, či rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2010, č. j. Pst 1/2009-348, plyne, že jen velmi výjimečně lze označit za důvodné náklady orgánu veřejné moci vynaložené na zastoupení advokátem, neboť disponují dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením a jsou schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů. Uvedené plně platí i v případě odpůrce. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí

vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobě zúčastněné na řízení soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádná povinnost soudem uložena nebyla.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu